

Poština plačana v gotovini.

ANGELEK

1925/26

ŠTED. 10

Vsebina.

Drobtinice.	149
Iv. Langerholz: Skrbimo za svoje zdravje!	150
Gustav Strniša: Prepelica in ženjica.	153
Bistriška: Na planino!	153
Matko Krevh: Zgage in zgagice. (Igra).	156
Črniški: Dragi Marijini otroci!	161
Rešitve zagonetk v 9. štef. od 1—4	164

Rešilci zagonetk v 9. štef.

Kos Anica in Vida Mlakar učenki m. šole v Šiški; Janez Kopač, št. Vid nad Ljubljano; Starman Metod, Čeferin Emil, Brenk Franc, št. Vid nad Ljubljano; Demeter Miklauc, Ljubljana; Jedločnik Joško in Drole Karl, Zagorje; Andrej in Maks Sterle, Martin Križman, Ig; Štravs Marija, Trbovlje; Pauči Razinger, Milka Sajovic, Milka Marinšek, Marica Jager in Elica Javornik, gojenke samostana v Škofji Loki; Šmajdek Brunon, Ljubljana; Pavla Fabiani, Perme, Karlovšek Stanko, Jožefa in Marija Fabiani, Šmarjeta pri Novem mestu; Kladenšek Jernej, Celje, Franček Lenartič, Maribor; Batič Vilko, št. Vid; Josip Škulj, št. Vid nad Ljubljano; Slavko Šuštar in Rudko Ahčar, Zagorje o. S.; Mirica Klemenc, Vrhnika; Minka Žnidar, Bohinj. Bistrica; Mecilošek Alojzij, Zagorje o. S.; Ivan Rupnik in Alojzij Ronko, št. Vid nad Ljubljano; Jože Weingerl, Tilika Hauptman, Velika Nedelja; Marko Bajuk, Rožnik; Keršnik Darko, Zagorje o. S.; Mulej Anica, Kamna gorica; Hilda Kremžar, Spodnja Šiška; Frančiška Šorl, Angela in Ivanka Jelenc, Bukovščica; Logar Emil, Maribor; Lah Alojzija, Velika Nedelja; Kure Fančka in Weiss Ana, Črnomelj; Marjan Kremžar, Ljubljana; Demšar Brigita, Martinjvrh; Ljerka Modic, Lahovo pri Rakeku; Ivo Arhar, št. Vid nad Ljubljano; Karolina Barlé, Zagorje; Gortnar Francka, Železniki.

Žreb je določil nagrado Fančki Kure

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani,
Pred škofijo št. 8.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.

Vabilo na naročbo.

Kako ste bili, dragi naročniki, kaj zadovoljni z »Angelčkom« to šolsko leto? Ali Vam ni bil res zvest prijatelj, ki je skrbel za Vaše telesno in dušno zdravje, Vam donašal pouka in zabave, vedno redno prihajal, svež in ljubezniv v solnčnih in mračnih dneh? Ali se ga niste vedno razveselili, ko se je prikazal pred Vami zdaj v rdeči, zdaj v modri, zdaj v rumeni ali kakršnikoli oblekci?

Glejte, Vi imate »Angelčka radi in »Angelček« ima rad Vas. Skupaj ostanite! Zdaj pojdete sicer kmalu na počitnice — Bog Vam daj zdravih in veselih! — a se boste jeseni spet vrnil v učilnice. Tedaj ne pozabite na »Angelčka«, da ga spet naročite prav vsi in še koga drugega pridobite, da ga naroči. Za to delo Vas bo Vaš nebeški varuh še skrbneje varoval in skrbel za Vas na vseh Vaših potih.

Za l. 1926./27. ostane naročnina kot v preteklem letu: Vrtec in Angelček skupaj bosta stala Din 22, Vrtec sam Din 14, Angelček sam Din 8. Naročnino sprejema Uprava »Vrtca« v Ljubljani, Sv. Petra c. 80. Čekovni račun uprave ima številko 10.470.

otrokom prijatelji, učitelji in voditelji

Štev. 10.

Ljubljana, 1925/26

XXXIV. tečaj

Drobtinice.

Lažje spoznaš človeka veselega ko žalostnega; kajti v veselju se človek razodene, v žalosti pa zaklene.

—

Ni osebe tako čiste, da bi je kdo ne žalil; ni zadeve tako grde, da bi je kdo ne hvalil.

—

Tudi nase misliti, je že prav; samó nase misliti, to ni prav.

—

Dolžnost vršiti, je dobro; dobro vršiti, je dolžnost.

Skrbimo za svoje zdravje!

5. Mi sami.

Ljubi otroci! Tudi mi smo sovražniki svojega zdravja. Veste, zakaj? Najprej zato, ker svoje zdravje premalo cenimo. — Šele takrat se navadno zavemo, koliko vrednost ima zdravje, ko ležimo bolni na bolniški postelji.

Ker pa zdravje premalo cenimo, zato smo v zdravih dneh velikokrat preveč predrzni. Spomladi, pravzaprav še v dneh trde zime, začenjate prezgodaj hoditi bosi; prezgodaj odložite toplo zimsko obleko, češ da je tako prevroče; vroči greste prehitro v mrzlo vodo ali jo pijete; vsi razgreti stojite predolgo na hladu ali celo na prepihu; po potih dirjate včasih kot divji, pa se naenkrat ustavite in ne znate naprej. Vidite, z vsem tem se zdravje zapravlja kar na drobno in na debelo. Pride nadležni kašelj, pride prehlajenje, mnogokrat pa še kaj hujšega.

Mnogi preveč predrzno plezate po drevju in po drugih nevarnih krajih in se potem svoje predrznosti spominjate s polomljenimi, izpahnjanimi ali pa pohabljenimi udi. Ali je vsega tega treba? Malo manj predrznega poguma, pa malo več potrebne previdnosti, pa bi bilo marsikaj bolje.

Tudi prevelika radovednost je mnogokrat zdravju škodljiva. Marsikdo misli, da mora pokusiti vsako stvar, kakšna je. Česar ne poznaš, ne pokušaj! Ne mislim tu samo na gozdne jagode, na strupene rastline, ampak tudi na radovednost doma. Marsikje imajo pripravljen strup za mrčes, za ščurke, za podgane, in vaša radovednost misli, da mora poku-

siti vsako reč, kakšna je. Še celo zdravila, ki so namenjena bolnikom, nimajo miru pred vami. Toda verjemite: marsikatero zdravilo je za bolnika dobro in koristno, za zdravega pa ravno isto zdravilo strup.

Kakor hitro spoznate, da ste zaužili kaj takega, kar vam dela težave v želodcu ali morda celo omotico v glavi, poskrbite, da bo šla tista reč čimprej iz želodca. Če ne znate tega storiti sami, pokličite zdravnika! V mnogih šolskih knjigah berete sledeče navodilo: Če se je kdo zastrupil, naj pije veliko mlačne vode, zmešane z oljem, maslom ali s soljo, da začne bruhati. Deva naj si mrzle obkladke in gorčičen obliž (flajšter) na želodec. Kdor se je zastrupil z mišico (arzenikom), naj pije mleko ali jajčji beljak.

Pravtako sovražijo svoje zdravje vsi tisti, ki se preveč mehkužijo. Svoje telo zavijajo, da ne more nobena sapica blizu; živé le v pretoplo zakurjeni sobi; boje se vsakega vetrčka, da bi jih ne prepihal, in spet prehude solnčne vročine, da bi jim ne škodovala v glavi. Oh, oh! To ste reveži! Pazite, da se ne boste zapisali ne med tiste, ki zapravljajo preveč predrzno svoje zdravje, pa tudi ne med tiste, ki se takole mehkužijo!

Po pameti utrjevati svoje telo, kakor smo se celo leto učili, to nekaj velja.

Še tiste varuhe moramo vzeti malo na piko, ki izbirajo otrokom močna, krepka jedila, češ to je dobro za kri, to jo krepča in poživlja — pri tej skrbi za dobro kri pa ne privoščijo svojim malim skoro nobenega poštenega gibanja. Poglejte ptičke! Jedo in pijejo, kar jim je všeč in kar jim koristi, pa se tudi pridno gibljejo. Poglejte drevje in druge rastline. Hrano dobivajo iz zemlje, gibati pa se ne

morejo. Pa pride skoro vsak dan prijazna sapica, včasih celo močan veter, pa jih maje in krepča v njihovem razvoju. Samo človek se ne bi smel po pameti razgibati? Po pameti, pravimo. Vsako pretiravanje je pa škodljivo.

* Upamo; da gremo zdaj lahko narazen kot dobri prijatelji. Naše zadnje naročilo pa bodi: „Čuvajte svoje zdravje, dokler ga imate! Vse storite, da ostanete zdravi. To je volja tistega, ki ga kličete svojega Stvarnika in Očeta. To je tudi želja vaših dobrih staršev, pa tudi mi, vaši vzgojitelji, vam to prav iz srca želimo in privoščimo.“

To je prvo. Zdaj pa še drugo: „Že stari Rimljani so učili: Skrbeti moramo, da biva zdrava duša v zdravem telesu. Vidite, telesno in dušno zdravje hkrati, to nekaj velja. Če je to skrb imel in je svojim ljudem priporočal že poganski Rimljan, s koliko večjo iskrenostjo vam jo mora priporočati šele veren katoličan!“

Še kot osiveli starčki boste nekoč blagrovali „Angelčka“, ki vam je v mladih letih priporočal: „Zdrava duša in zdravo telo — to je najboljšo blago.“

Gustav Strniša:

Prepelica in ženjica.

repelica:

„Pet pedi!“ —

a ženjica:

„Ne, le tri!

Mar bojiš se, prepelica,
ljubljená sestríca?

Tebi žito je zlató —

meni žito je zlató.

V žitu tvoj nedolžni rod,

v žitu ves moj trud in pot.

Kaj pedikaš: Pet pedi —,

ko pa vem, samó le tri,

pa dosegla bi z roko

tvojo deco ljubljeno.“ —

„Tri pedi, tri, le tri,

ugenila si,“

prepelica se smeji.

Bistriška:

Na planino!

Zašumeli so bori, zatrepetale bele kraljične gozda — breze, zadišala mlada trava, zakipela polja. Nebo se je užgalo v božji luči, zemlja je zagorela v bogati skrivnosti mladega jutra. To je bilo na pomlad. V tej čudežno lepi pomladi je odšel Janez pastir s svojo številno čredo na planino.

Vse dolge zimske mesece mu je gorelo v mladem nepokvarjenem srcu hrepenenje. V duši ga je božalo neznano čudo, kadar je v solčnih urah pozdravljal gore, vse zlate in srebrne, vse mehke in smejoče se.

O gora, ti planina, moj lepi, lepi dom! Kdaj te spet objamem in zavriskam sredi tvojih skal?

Čudovit otrok je bil. Ko je bil dve leti star, sta mu umrla oče in mati. Ostal je sam, sirotek. Vzel ga je k sebi sosed Korun, pošten in dober mož. Priden je bil fantek, in radi so ga imeli. Ni mu bilo mar družbe, živel je sam zase, igral se je sam. Najljubša tovarišija mu je bila živinica v hlevu. Po cele ure je prečepel pri njej ali pa na vrtu pod mogočno lipo, odkoder se je tako lepo videlo na gore. Same so prišle vanj lepe sanje in s sanjami čudovito hrepenenje.

Prišel je čas, ko je stopil v šolo. Nič se ga ni dotaknila sirovost in razposajenost vaških paglavcev. Ostal je miren in tih, iz njegovih oči je lila nepopisna miloba, iz njegovih besed sladka mehkoba. Tako je živel in dopolnil štirinajsto leto. Iz pastirčka je postal pastir, in edina družba mu je bila živinica v hlevu in lepa knjiga, ki mu jo je posojeval njegov dobri učitelj.

Pozimi je hodil na hišni prag, zrl v belo daljavo, stopil do svojih prijateljev v hlevu in jim v tihem šepetanju govoril o daljnih rožnatih planinah, o svojem hrepenenju po njih in o pomladi.

Zamukala je Beča, spreletelo je Živo, potresla mahedravi podbradek Dobra, kakor da odgovarjajo svojemu varuhu.

Oj Beča, ti Živa, ti Dobra, vsi pisani junčki in volički, še malo tednov, in prišel bo naš čas.

V dolini so odzvonili beli zvončki, pesem trobentic je izzvenela; zašumeli so bori, zatrepetale bele devičice — breze, zaklicala je kukavica v mehkem bukovju: „Janez — pridi, kuku, kuku, kuku!“ — Mlada trava je zablestela v solncu, sočno

zelenje je oblilo gore: „Oj, Janez — pridi, kuku, kuku, kuku, čakamo te mehke, sočne, zdravja in življenja polne.“

In pastir je zaslišal tajni klic. Privezal je Beči zvonec in je odvriskal s svojo čredo na jasno planino. Mlada bukev ga je pozdravljala, košati hrast zamajal svoje rogovilaste veje, vitka jelka je sladko vztrepetala, mehka lipa je opojno zadišala.

Gledal je pastir Janez in odzdravljaval ves srečen s srcem, z očmi, z ustnicami. Planina je zažarela pred njim, skale so gorele v mehki svetlobi. „Moja planina, moj tihi rožnati dom — pozdravljena!“ — V mladi travi se smeje srebrna rosa, vmes rajajo cvetovi v mladem življenju, v komaj prebujenih sanjah.

Solnce sije in pije rosne bisere, planina cvete. Janezu, pastirju zveni v srcu tiha radostna pesem.

Srečni pastirček moj, sredi lepote sam — najlepši! —

Betka (prinese obroč od škafa): O visoka vladarica! To zapestnico sem našla.

Marica: Hu, hu! Omedlela bom! Znorela bom! Proč, proč! Tajnik, piši! (Tajnik piše.) Vojaka, uklenita jo ter jo odvedita v temno ječo! (Vojaka jo odvedeta.)

Pepček: Ali ti je hudo, kraljica? Ali naj pokličem zdravnik?

Marica: Nekoliko mi je že odleglo. Toda te služkinje morajo biti strašno kaznovane.

Pepček: Pride ura sodbe in obsodbe. Tedaj gorje vsem zgagam!

Marica: In zgagicam!

Pepček: Tako je! Gorje vsem! (Pozvoni.) Potrebujem palice.

Pavlek (se klanja): Klical si me, o mogočni kralj! Kakšna je tvoja želja?

Pepček: Prinesi mi popotno palico! Ampak uren bodi!

Pavlek: Odkar nosim ime Pavlek, sem vedno uren. (Odide.)

Marica: Ta je pa samozavesten!

Pepček: Predrzen je. Čakaj, ga bom ponižal, če jo bo zavozil.

Marica: Na svoj klobuk bi bila skoro pozabila. (Pozvoni.)

Lojzika (se priklanja): Zvonček me je klical. Kaj želi mogočna gospa?

Marica: Kje imam shranjene klobuke, veš? Prinesi mi tistega z zeleno pentljo!

Lojzika: Najvdanejša služabnica sem. (Odide.)

Pepček: Potovanje v tujo deželo bi bilo nekaj krasnega, ko bi ne bilo teh neumnih priprav.

Marica: In takih služabnikov! Veš, to so res zgage in zgagice!

Pepček: So še pač kakor neumne žabice, ki bi rade preskočile mlako, pa čofnejo vanjo.

Pavlek (prinese dolgo preklo): Jasni in prevzvišeni gospod! Palica je tu za dolgo pot.

Pepček (razburjen): Gromska strela, tristo grč —
od jeze me že zviija krč! —
Znosil bom se nad teboj —
tisočkrat bo tebi joj!
Hej, pisače, piši, piši,
in nikar nosu ne briši!

(Tajnik piše. Vojaka Pavleka ukleneta in ga odpeljeta.) Viš, Marica! Kako težka je služba vladarjeva! Niti lastni služabniki ga ne ubogajo. Iz kože bi skočil!

Marica: Nikar! Škoda kože. Ata so rekli, da je koža za čevlje draga.

Pepček: Kaj govoriš! Ali si pozabila, da si kraljica?

Marica: Čemu pa govoriš o koži?

Lojzika (prinese veliko rešeto): Kraljica jasna, tu je vaš klobuk. Hitela sem na vso moč.

Marica (razburjena): Poberi se mi izpred oči,
neroda nagajiva ti!
Sem mar zato najela te,
da, zgaga, boš jezila me?
Odvedite jo v temno klet,
naj pokori se sedem let!

(Vojaki jo odvedejo. Tajnik piše.) Dragi kralj, kaj bo z najinim potovanjem ob takih pripravah? Nepopisno sem se veselila, da pojdem v tuji svet, toda ti služabniki mi zagrenijo vse.

Pepček: Kaznovala jih bova neusmiljeno. Tajnik, ali imaš zapisane vse hudobije in norčije teh služabnikov in služabnic? (Vojaka se vrneti.)

Tajnik: Veličanstvo! Vse imam natanko zabeleženo.

Pepček: Zadovoljen sem s teboj. Plačilo ti ne izostane. Treba mi je še kovčega. (Pozvoni.) Razne malenkosti shranim v njem.

Matjašek (se globoko priklanja): Klanjam se v prahu, o mogočna vladar in vladarica!

Pepček: Poišči mi kovčeg! Ne pozabi na ključ!

Matjašek: Zvestejšega in pridnejšega služabnika od mene nimate, o kralj. Zato si dovolim še en ponižen poklon. (Priklanjaje se odide.)

Marica: Ta pa ve, kaj je olika. Oh, ko bi imela tudi jaz kako tako služabnico! Pokličem jo. (Pozvoni.)

Barica (se globoko priklanja): O jasna, prejasna, o lepa, prelepa kraljica! Kako naj služim kraljici vseh kraljic?

Marica (zase): To mi ugaja. (Barici): Prinesi mi svilen solnčnik!

Barica: Neizmerna milost je zame to, da smem streči solnčni kraljici. (Odide.)

Pepček: Viš, tudi tvoja služkinja je zelo olikana. S potovanja ji prineseš kako darilce.

Matjašek (prinese kak cekar ali košek): V ta kovčeg, o mogočni kralj, lahko pobašete vso svojo prtljago.

Pepček (raztogočen): Tudi ti si taka zgaga? Hej, še danes boš občutil mojo kraljevsko pest! Tako te morajo ukleniti, da ti bo tekla kri izza nohtov. Med kače in kuščarje naj te zapro. Tajnik piši! Vojaka, uklenita tega butca! Ne smeta mu prizanašati! Hajd z njim v ječo! (Odidejo.) Čimbolj človeka hvališ, tem hujši je. Vse mi že preseda. Niti potovanja se ne veselim več.

Barica (prinese staro rdečo marelo): O kraljic lepota! Solnčnik sem ti prinesla.

Marica (omedleva): Kralj, oh moj kralj! Kar črno mi je pred očmi. Naženi to hudobo, da je nikoli več ne vidim!

Pepček: Takoj z njo v ječo! Tajnik piši! — Vojaka, privedita mi vse služabnike in služabnice, da jih primerno kaznujem. (Odvedeta Barico ter čez hip priženeta vse nazaj.) Pravica, danes pokaži svoje najstrožje lice!

Marica: Čeravno sem usmiljenega srca, tem zgagam in zgagicam pa ne odpustim. Nak, danes že ne!

Pepček (glasno in počasno): Grešniki! Zgage in zgagice! Gorje vam zdaj za vaše nerodnosti in budalosti! Strašna kazen vas čaka. Tajnik, preberi po vrsti vse grešnike in njih grehe! Jaz bom naložil kazen strežnikom; ti, kraljica, pa strežnicam. Tajnik, začni!

Tajnik: Sluga Ivanček bi moral prinesiti krtačo za brke, pa je prinesel krtačo za snaženje tal.

Pepček: Kaznujem ga tako: petkrat naj zaveka kakor tele!

Ivanček (petkrat): Me—me—me—me—me! (Se umakne v ozadje.)

Tajnik: Rozika je prinesla namesto glavnika — grablje.

Marica: Naj sedemkrat zakuka! (Rozika kuka in se umakne.)

Tajnik: Mihec je prinesel za uro navadno verigo.

Pepček: Šestkrat naj zapoje »kikeriki«! (Mihec poje.)

Tajnik: Anica je prinesla vrv namesto zlate verižice.

Marica: Naj zavpije osemkrat »kokodajs«! (Stori.)

Tajnik: Poldek je prinesel za daljnogled cev od peči.

Pepček: Naj zalaja desetkrat »hov«! (Stori.)

Tajnik: Betka ni prinesla zapestnice, ampak obroč.

Marica: Devetkrat naj zamijavka. (Betka mijavka.)

Tajnik: Pavlek je prinesel preklo namesto palice.

Pepček: Dvanajstkrat naj zauka! (Pavlek uka.)

Tajnik: Lojzika je prinesla rešeto namesto klobuka.

Marica: Sedemkrat naj reče: kukuru! (Lojzika zakukuru-ruka.)

Tajnik: Matjašek je prinesel namesto kovčega cekar.

Pepček: Petnajstkrat naj reče »rega, rega«! (Matjašek rega.)

Tajnik: Barica se je zmotila in prinesla staro marelo namesto solnčnika.

Marica: Naj reče petnajstkrat »kvak, kvak«! (Barica kvaka.)

Pepček: Vsi ste kaznovani po pravici. Zdaj pa še ponovite vsak svojo kazen skupaj: ena, dve!

(Vsi se derejo — vsak po svoje. Kralj, kraljica in tajnik se začno smejati.)

Pepček: Še bolj, le še bolj! (Kaznjenci vpijejo na vso moč.)
Dovolj, dovolj, ušesa me bole! (Zbeži. Kraljica za njim.)

Med splošnim kričanjem pade zastor.

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

V Južni Afriki, v vasi Wyndal, časte prav lepo presveto Srce Jezusovo. Posebno prve petke obhajajo prav goreče. Nekega prvega četrta — priprava na prvi petek — je spovedoval pater Ryan do poldneva. Ko je zazvonilo poldan, je zapustil cerkev. Ob vhodu je pa zaslišal, da se nekdo bliža. Mala 3- do 4 letna deklica je vstopila. Nič se ni bala. Pater je ni poznal, toda zdelo se mu je, da jo je že videl v vrtu, med cerkvijo in svojim stanovanjem.

»Kako ti je ime?« jo vpraša.

»Rozebud« (po naše: rožni popek), odgovori deklica in pristavi: »Pestunja je zaspala, pa sem prišla skozi živo mejo k vam.«

»Pa ne bo mama žalostna, ko opazi, da si odšla?«

Deklica se užalosti, da ji gre na jok: »Mama je umrla, ko smo stanovali v drugi hiši. Zdaj sem prav sama.«

Ko sta zapuščala cerkev, je zapazila deklica lepo okrašen kip presvetega Srca Jezusovega. Vprašala je, kdo da je to. Pater ji pove, da Jezus, in jo povabi, naj si kip od bliže ogleda. Rozebud ponavlja: »Jezus, Jezus.« Tega imena še ni slišala. Radovedna opazuje kip. »Zakaj steguje svojo roko? Kaj hoče?« povprašuje.

Pater Ryan ji pove: »Tvoje srce hoče. Hoče to, kar imaš ti najrajši.«

Otrok nekoliko pomisli pa reče: »Cvetice imam najrajši, teh hočem prinesiti Jezusu.« Potem pokaže na ranjeno Jezusovo srce in reče: »Kdo ga je ranil, kdo ga je tako hudo ranil?«

»Judje!« odvrne duhovnik.

»Judje,« ponavlja s premislekom Rozebud. »Pestunja mi je rekla, da sem jaz Judinja. Pa jaz ga nisem ranila. Tega jaz nisem naredila, ne, tega ne.« Vsa se je vznemirila. Komaj jo je pater potolažil. Rekel ji je, da je čas, da gresta domov.

»Daj, da ga poljubim,« prosi otrok. Pater vzdigne deklico h kipu. Rozebud poljubi rano Jezusovo in reče: »Jezus! Ljubim te in se mi smiliš. Ti veš, da te nisem jaz ranila.«

Pred cerkvijo sta se pater in otrok poslovila.

Čez nekaj dni se je sprehajal pater ob ograji. Nekdo ga pokliče. Rozebud je. V obeh rokah ima polno lepih rož. Moli jih proti patru in kliče: »So za Jezusa, prosim, dajte mu jih.« Pater Ryan ji reče: »Rozebud (rožni popek), poznam cvetico, ki bi bila Jezusu bolj všeč kot ves vrt tvojih rož.« Otrok se veselo zasmije. Na klic domačih odhiti. Pater nese cvetje v cerkev. Okrvavljeno je. Otrok se je pri trganju zbodel ob bodicah. Duhovnik pomóli za spreobrnitev Judov, posebno pa še za tega otroka.

Minejo tedni, in pater ne vidi več tega otroka. Skrbi ga, da se je mogoče deklici kaj prigodilo. Opazi, da zdravnik pogosto obiskuje sosedno hišo. Vrtnarja povpraša po Rozebudi. Tako zve, da je deklica bolna in da ima hudo mrzlico. Čez par dni — na prvi petek — zve, da ni več veliko upanja, da Rozebud ozdravi. Vrtnar mu še tudi pristavi: »Otrok blede vsak večer in hoče po sili v vašo kapelico. Komaj zadrže deklico v postelji. Večkrat pravi: ‚Jezus me kliče.‘ Toda to ne more biti, ker je družina judovska.«

Še tisti večer je hotel pater obiskati Rozebudo. Ko je stopil zvečer v hišo, je opazil veliko zmešnjavo. Ko je bila pestunja za nekaj trenutkov zapustila sobo, je otrok vstal in izginil — nihče ni vedel, kam. V vsej hiši ga niso našli. Tudi pater Ryan je deklico iskal, pa zaman. Kar mu šine dobra misel v glavo. Zapusti hišo in odhiti v cerkev. Ni se motil. Rozebud je bila tu. Kakor negoden ptiček je čepela ob vznožju kipa presvetega Srca Jezusovega. Ljubezen do Jezusa jo je prignala sem. Pater

je videl, da deklica umira. Krsti jo. Pokliče jo po imenu, pa otrok ga več ne sliši. Sklonjen nad otrokom sliši pater Ryan tih vzdihljaj: »Jezus kliče — Rozebudo!« Malo telesce se je streslo, in Rozebudina dušica je splavala v večnost.

To zgodbo sem čital v nemškem »Glasniku presvetega Srca Jezusovega za otroke«. Zapisal sem vam jo, da vas spodbode k ljubezni in češčenju presvetega Srca Gospodovega. Porabimo dobro mesec junij — mesec češčenja presvetega Srca Jezusovega!

Prepričan sem, da vas je mnogo, ki častite z veseljem božje Srce Jezusovo. Dne 11. junija obhajamo praznik presvetega Srca. Ta dan — četudi ni šole prost — bomo vendar skrbeli, da gremo k svetemu obhajilu. Potem se bomo pa posvetili božjemu Srcu z molitvico, ki jo najdete v molitveniku za litanijami presvetega Srca. Če ni vaša družina še Jezusu posvečena, prosite Jezusa za to milost. Po drugih deželah je prav mnogo družin že posvečenih presvetemu Srcu. Prosimo Boga, da bi se tudi vse naše družine njemu posvetile.

Gotovo praznujete tudi pri vas prve petke v mesecu? Pobožni ljudje pridejo ta dan, četudi je delavnik, v cerkev k svetemu obhajilu. Ali bi ne mogli tudi vi, otroci, pripomoči, da bi se ta dan sveto opravilo v cerkvi še bolj slovesno obhajalo? Ne bi hoteli — z dovoljenjem gospoda župnika seveda — okrasiti podobo ali oltar presvetega Srca Jezusovega? S petjem bi tudi morda lahko pomagali pri sv. maši? Na vsak način pa glejte, da pristopite v kolikor mogoče velikem številu k mizi Gospodovi. Opozorite drug drugega že prej na prvi petek, da kdo nanj ne pozabi. Ta dan bodite vse bolj zbrani. Varujte se vsakega greha. Dela, ki vam niso prijetna, skušajte ta dan opraviti s posebno vnemo. Vse zoprnosti tega dne prenašajte z veseljem v zadoščenje za grehe, s katerimi toliko ljudi žali dobro Srce Gospodovo. Če vam je mogoče, pohitite tudi popoldne ta dan na kratek obisk v cerkev. Vsak prvi petek v mesecu naj vam pomaga, da se poveča vaša ljubezen do Jezusa. V tem namreč obstoja vsa pobožnost in popolnost.

Dragi otroci! Šolsko leto gre h kraju. Kmalu dobite spričevala. Želim vam, da bi bila lepa.

Spodobi se, da imajo člani naših »Marijinih vrtcev« najboljša spričevala med vsemi učenci. Bo pri vas tako? Če ne bo — mora biti drugo leto drugače. Želim vam vesele počitnice. Pozdravljeni!
Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

1. Rešitev mavrice v 9. številki.

Jutranja mavrica lije, večerna pije.

(Dodaj gorenjim črkam spodnje črke po njih znakih!)

2. Rešitev besedne uganke v 9. številki.

M a r j e t a
k o z a r e c
J a k o b
s l o v o
L j u b e l j
H a b a k u k
j e l k a
p a j e k
I g n a c i
d r u ž i n a

Jakob Aljaž.

3. Rešitev skritih imen v 9. številki.

Junij, marec, julij — maj, svečan, april.

4. Rešitev črkovne podobnice v 9. številki.

Ni vse zlato, kar se sveti.

Naročnina za I. 1926/27 ostane nespremenjena. Vrtec in Angelček (po 10 številki) skupaj bosta stala Din 22, Vrtec sam Din 14, Angelček sam Din 8. — Naročnino sprejema „Uprava Vrtea“ (Dr. Jož. Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta 80, vse spise in rešitve pa „Uredništvo Vrtea in Angelčka (stolni kanonik Jož. Volc) v Ljubljani, pred škofijo 8. — Čekovni račun uprave ima številko 10.470.